

Moedersdag

Overweging 12 mei 2013 – Marina Slot

*“... Moeder zijn is een belangrijke rol,
een 24 uren baan, een gruwelijk mooi en moeilijk vak
en het moet een beetje je roeping zijn om het vol te houden.
Maar je krijgt er ook onmetelijk veel voor terug:
liefde, verdriet, blijdschap, verlies, rouw, genieten, ga zo maar door.
Het is een van de oerrollen in het scheppingsdrama ...”*

Lezing: Hooglied; 6

Welkom

Lieve mensen,
Van harte welkom vanmorgen in de Duif, ons vriendelijke huis van God en mensen, welkom als je hier voor het eerst langs komt, welkom als je hier af en toe eens langs wipt en natuurlijk ben je ook welkom als je hier als wekelijkse gast, als Duif aanwezig bent. Het is vandaag Moedersdag in de Duif, een dag om moeders te eren, om stil te staan bij wat die mooie en soms ook moeilijke rol inhoudt.

Ik heb het Moedersdag genoemd om niet te verwarren met de golf van folders die er deze dagen over ons heen rolt in brievenbus en mailbox met commerciële aanbiedingen voor geurtjes, ontharingscrèmes e.a. goede gaven die kinderen aan hun moeders schenken vandaag. Nu is er niks mis met het geven van een cadeau aan je moeder, dat kan vandaag maar ook heel goed op een andere dag.

Hoewel, Moederdag heeft voor jonge kinderen vaak wel iets leuks, de knutselwerkjes en de gedichtjes zijn vaak hartveroverend en ontroerend.

Met grote liefde, welgemeend en met de tong uit de mond vervaardigd, kan je daar als moeder weer een tijdje op verder.

Moedersdag, we hebben tijdens de liturgievergadering mooie en dierbare verhalen gehoord en moeizame ervaringen uitgewisseld. Want moeders zijn net mensen. Vandaag neemt Thea van Deijl met wie ik samen voorga ons mee in haar verhaal over moederschap. En we lezen een gedeelte uit het Hooglied over de liefde, over de geliefde, over de vrouw die in alles uitstijgt boven haar soortgenoten. Een tekst die eindigt met het beeld van de vrouw die stralend en geducht is.

In de overweging heb ik veel verhalen verwerkt, verhalen van moeders, die ik sprak de afgelopen weken. En daar waren blije, maar ook verdrietige verhalen bij. Zoals eigenlijk elke zondag gaat het vandaag weer over liefde.....De liefde die in pure vorm middels de Bijbel en het Evangelie van Jezus Christus en middels hedendaagse vormen van openbaring elke dag weer tot ons en in ons komt als je er voor open durft te staan.

En dat we het er elke keer weer over hebben, geeft het grote belang aan van liefde voor ons mensen, maar ook hoe moeilijk het soms is om lief te hebben als mens met alle afleidingen die we tegen komen en de vervormingen die we in het leven hebben opgedaan.

Ik wens ons een mooi uur toe.

Overweging

Miljarden vrouwen op deze wereld zijn moeder of worden moeder ooit eens in hun leven. Er zijn er ook velen die dat geschenk niet gegeven is en dat levert dikwijls veel en levenslang verdriet op.

En er zijn vrouwen die bewust ervoor kiezen om die rol in hun leven niet te vervullen. Maar die toch vaak in hun vrouw-zijn iets daarvan meekrijgen, soms zelf mee willen geven.

Een van de moeders die ik sprak noemde het een gunst om kinderen te krijgen en ook een kunst om ze tot zelfstandige mensen op te laten groeien. Dat kunnen veel moeders –denk ik- beamen. In elke tijd en op elke plaats en in elke situatie kent het laten opgroeien en bewust liefdevol opvoeden van een kind haar eigen problemen en uitdagingen.

Er was een tijd van onze moeders en grootmoeders, een tijd van regels, strenge normen en waarden, de kerk die veel bepaalde, zelfs hoeveel kinderen je moest krijgen. De tijd van nú lijkt voor mij en mijn generatie een tijd met grotere gevaren doordat drugs, drank en criminaliteit veel dichterbij zijn dan toen. Alles is ook dichterbij gekomen door de nieuwe media, we leven via Facebook mee met de moeder van Ruben en Julian en de zoektocht naar de twee kleine jongens. Dat zou in de vorige eeuw ondenkbaar zijn.

Morele grenzen zijn veel minder duidelijk als vroeger. Het geschenk van nu is een grote en heerlijke vrijheid, ouders hebben een heel andere relatie met hun kinderen dan ooit.

De vrijheid van de liefdevolle grenzen waarbinnen kinderen en jonge mensen nu veel meer mogen en kunnen spelen, de vrijheid en warmte van ouders die dichterbij hun kinderen staan als nooit tevoren.

Als ik kijk naar hoe mijn kleinkinderen opgroeien, dan kan ik alleen maar diep gelukkig zijn dat hun ouders de kunst verstaan van het moeder en vader zijn in deze tijd.

Maar er zijn ook andere omstandigheden waaronder je moeder kan worden. Er zijn kinderen die opgroeien in een situatie van oorlog, van geweld buitenshuis, maar ook in huiselijke kring, er zijn kinderen die verwaarloosd worden zowel geestelijk als lichamelijk. En er zijn moeders die het leven met een kind, met meerdere kinderen niet aan kunnen, die niet die onvoorwaardelijke liefde kunnen geven waarover wij in de liturgiegroep spraken met elkaar, moeders die zelf niks hebben meegekregen als het om liefde gaat.

Er zijn moeders die verslaafd zijn aan alcohol of drugs en die in de waan leven dat ze een goede moeder zijn.

Er zijn moeders die niet van hun pasgeboren kindje kunnen genieten, omdat ze lijden aan een postnatale depressie vlak na de geboorte en die weer langzaam en met hulp er uit krabbelen, uit die diepe put, terwijl de omgeving roept dat dit de mooiste tijd van je leven moet zijn.

Wat kan er toch een hoop misgaan met moeders en kinderen.

En wat een angst kan dat oproepen, omdat je het allemaal zonder uitzondering goed wilt doen. Vroeger speelde de kerk daar nog een rol in om je nog beroerder te voelen als het niet ging. Als je niet zwanger kon worden, of niet snel genoeg achter elkaar, als je kindje doodgeboren werd en ongedoopt in de 'engelenkuil' werd begraven.

Onvoorwaardelijke liefde

Gelukkig gaat het ook vaak goed met die onvoorwaardelijke liefde die je als kind kan en wil voelen. Zoals één van ons vertelde: we waren met z'n elven thuis en ieder kind dacht dat hij of zij een streepje voor had bij moeder.

Die onvoorwaardelijke liefde ging vroeger wel vaak ten koste van de groei en de ontwikkeling van veel vrouwen. Mijn moeder had graag verder willen leren en iets met tuinen willen gaan doen, een andere moeder kon prachtig piano spelen, maar toen er weer een kindje kwam, moest er op de plaats van de piano een bedje staan. Het opofferen van vrouwen aan gezin en moederschap heeft veel talent ongebruikt gelaten.

De onvoorwaardelijke liefde is een juk gebleken voor die vrouwen die het niet in zich hebben om dat te geven en toch kinderen kregen.

We kunnen onszelf troosten met het idee dat de grootste kunstenaars geboren worden uit een ingewikkeld huwelijk of na een moeilijke jeugd, maar toch wil je het liever niet.

Dan ben je alleen maar blij als er klinkt in het Hooglied: 'Maar zij, mijn duif die volmaakt is, is uniek; ze is het enige kind van haar moeder, stralend voor degene die haar geboord heeft.'

De klank van een liefdeslied klinkt, de minnaar, de bruidegom is blij met zijn lief, zo blij dat hij eraan denkt hoe haar moeder haar heeft ontvangen en hoe de liefde tussen die twee, moeder en kind zich heeft ontwikkeld.

Er spreekt levenslust, enthousiasme en respect uit de woorden van dit lied, Shir-HaShirim in het Hebreeuws, het lied der liederen, het mooiste lied. De naam Hooglied komt van de vertaling van de hervormer Maarten Luther die het het Hoheslied noemde.

Ook al staan de vergelijkingen uit de tekst wat ver van ons af, want wier haar golft heden ten dage als een kudde geiten, en wier tanden zijn te vergelijken met een kudde schapen?? Die wangen als granaatappels, daar kunnen we ons nog een voorstelling bij maken. Maar toch begrijpen wij uit de tekst dat het gaat om een bijzondere vrouw, en een diepe verliefdheid voor die vrouw. En zo zei iemand uit de groep, ze is niet alleen mooi, maar ze is ook geen watje, ze kijkt vooruit, ze is geducht als een leger met de banieren omhoog, ze is iemand met wie je rekening dient te houden, ze is alert, ze staat voor wie ze is en voor wat ze wil. En hoe sterk moeders en vrouwen kunnen zijn in tijden van oorlog en vrede, dat weten we allemaal. Een van ons vertelde over zijn moeder in andere rollen dan de zorgende, die van manager en econoom, een moeder met wie hij sprak over zijn bedrijf, over het personeel, maar die hem als 50-jarige natuurlijk wel onderhield over het roken van sigaren.

heilige liefde legt een zekere druk

Het Hooglied beschrijft een diepe liefde en die liefde wordt in de joodse traditie dikwijls vergeleken met de liefde van God voor zijn schepselen. In de christelijke traditie staat die liefde ook voor de liefde van Jezus Christus voor de Kerk met een grote K, voor de gelovigen. Als je die vergelijking kent en de waarde daarvan weegt, heeft dat invloed op je denken over huwelijk en relatie. Dan kan het wel eens zijn, dat die hogere, heilige liefde een zekere druk legt op het aardse huwelijk en relatie. En zeker als het allemaal niet goed gaat.

Dat maakt de schuld en het schuldgevoel alleen maar groter als het niet lukt.

De lat ligt hoog en als je die lat niet haalt, is de angst en de vrees voor falen onbespreekbaar.

Je houdt liever je mond, de vuile was binnen, dan dat je zegt: het gaat niet goed met mijn relatie, mijn huwelijk, ik kan het niet met mijn kinderen.

Ja, wel als het uit de hand loopt en er al bijna geen redden aan is. Maar niet zo, gewoon onder mensen die je vertrouwt.

In de Duif zijn we aan het oefenen met de liefde, elke dag weer. Met het uitspreken van de moeilijke dingen in ons leven, en met het benoemen van wat goed en liefdevol is.

Natuurlijk is dat Hooglied van Salomo of een van zijn leerlingen een beetje overdreven en zeg je dat niet elke dag tegen je man of vrouw, tegen je moeder, tegen je dochter of zoon, dat je blij bent met dat die ander zo stralend is voor zijn of haar moeder, dat je blij bent dat de ander geboren is, dat hij of zij in jouw leven is gekomen.

Maar dat is het wel, daar gaat het om, uitspreken hoe groot je liefde is en hoe zwaar je moeite is, kán in een gemeenschap die de liefde heeft omarmd.

In aanwezigheid van de Eeuwige en Barmhartige is niks gek, is alles goed om te zeggen, om te delen.

Moedersdag is een dag als alle andere en toch ook weer niet,

Al die moeders die het elke dag weer goed doen, minder doen, fout doen, die wat meegeven en die wat nemen van hun kind, mogen we eren in het licht van de liefde die ze geven, ze trachten te geven, die ze zouden willen geven, die ze hadden willen geven.

Moeilijk vak

Moeder zijn is een belangrijke rol, een 24 uren baan, een gruwelijk mooi en moeilijk vak en het moet een beetje je roeping zijn om het vol te houden, maar je krijgt er ook onmetelijk veel voor terug. Liefde, verdriet, blijdschap, verlies, rouw, genieten, ga zo maar door. Het is een van de oerrollen in het

scheppingsdrama, ontvangen, dragen, baren, weer dragen, koesteren, opvoeden en angsten uitstaan en hoe erg soms weer verliezen, te vroeg in de tijd voor jou zelf.
En daar kunnen we alleen maar het grootste respect voor hebben. Moge het zo zijn.

Nodiging

Ooit eens was er een maaltijd van Jezus met zijn vrienden. Hij leefde op het scherpst van de snede, op de grens van leven en dood. En Hij wilde dát en Zijn liefde delen met zijn leerlingen.

In deze gemeenschap zijn we gewend om elke zondag brood en wijn te delen, omdat wij het leven willen delen met elkaar met alles erop en eraan. Met de liefde en de zorg, met de blijdschap en de rouw, met respect voor alles wat is en leeft.

Wij nodigen iedereen uit wie je ook bent wat je ook met je meedraagt, om mee te delen. Voel je je verbonden met de mens die naast je is en tegenover je, komt dan want alles staat klaar.

Zegenbede

De Ene met de vele namen zegent en behoedt ons,

De Barmhartige laat haar gelaat over ons schijnen en ontfermt zich over ons,

De Krachtige en Tedere wendt zijn gelaat naar ons toe en geeft ons vrede.

